

Nove ponudbe nemške vlade.

STARI CLEMENCEAU ZOPET PREROKUJE NOVO VOJNO

Nemčija je namignila, da bo stavila nove ponudbe. Medlo upanje za zadolžno konferenco vidijo v tem, da je dr. Schacht zanikal ultimatum, katerega je baje stavil konferenci.

PARIZ, Francija, 20. aprila. — Medel žarek upanja, da bo mogoče vendarle rešiti reparacijska pogajanja, pred popolnim polomom, je bilo mogoče videti danes.

Ceprav so številni mednarodni izvedenci prepričani, da je razdor nemškimi in zavezniškimi izvedenci preko vsakega popravila, so vendar čutili v drugih krogih, da bo tridnevni odmor, povzročen od nenadne smrti lorda Revelstoke, omehčal nemška srca.

Plenarna seja se bo vršila v ponedeljek. Dr. Hjalmar Schacht je ponovil danes, da bo nadaljeval s pogajanjem ter namignil, da bodo imeli Nemci nove predloge za likvidacijo vojnih dolgov.

Majhen optimizem med zavezniškimi delegati je bil okrepljen vsled tajnega sestanka, katerega je sklical včeraj Owen D. Young, načelnik konference. Ni pa znano, o čem so razpravljali.

Schacht je ponudil zaveznikom v svojem zadnjem memorandu letna plačila \$393,000,000 tekom sedem in trideset let oziroma osem in petdeset let.

Domneva se, da je dobil dr. Schacht navodila iz Berlina, naj modificira svoje zahteve in naj ne prevzame odgovornosti za prekinjenje pogajanj.

Schacht je povedal United Press, da ni smatral svojega ultimata za resničen ultimatum. On je le razmišljal o svojem predlogu glede temelja za bodoča pogajanja.

Dočim so zavezniški delegati naprtili Nemcem krivdo za izjalovljenje pogajanj, je trdila nemška delegacija, da je bila visoka napetost konference vzrok poloma.

Dr. Karl Melchior, nemški delegat, je rekel, da je napetost pred razdorom skoro mejila na historijo.

PARIZ, Francija, 20. aprila. — Nemško stališče glede reparacij se nagiba proti novi vojni, — je rekel Georges Clemenceau, francoski vojnčasni ministrski predsednik v pogovoru, ki je bil objavljen danes v Echo de Paris.

Clemenceau je rekel baje:

— Nemcem je le treba zavrtni izpolnenje plačil pod Dawesovim načrtom, da nas upravičijo vzdržati okupacijsko armado v Porenski po dobi, določeni od mirovne pogodbe.

SVINEC JE ZDRAVILO PROTI RAKU

Nova razkritja v zdravljenju raka. — Trdijo, da je že starodavnost poznala zdravilne lastnosti svinca ter njegovih derivatov.

PHILADELPHIA, Pa., 21. apr. Razkritje, da so sestavine žvepla, imenovane sulhidril, vzrok nastanka novih celic raka, je bilo sporočeno Ameriški Filozofski Družbi, potem dr. Hammetta, člana raziskovalnega zavoda Lankenau bolnice v Philadelphiji.

Posledica tega razkritja so po zdravili kot tvorjenje novega polja za preiskavo problema raka.

Dr. Hammett je sledil delu dr. Bella, angleškega raziskovalca glede raka, ki je dokazal, da zavlakujejo gotove svinčene sestavine narastek celic raka. Ker je svinca ponavadi smrtonosen, se to zdravljenje raka uporablja le redkokdaj.

Pred dvema leti se je dr. Hammett zopet lotil dela, da razkrije vzrok učinka svinca na ustavljanje rasti celic. Podvrgel je hitro rastoče korenine neke rastline akciji svinčnih razredov ter našel, da je bil narastek novih celic ustavljen in da je bilo mogoče zapaziti mikroskopično v celicah temno padavino.

Ko so to padavino preiskali, so našli, da je kombinacija svinca z organskimi žvepljenimi sestavinami.

Preiskovalec je sklepal iz tega, da je igral svinca svojo vlogo pri povzročenju narastka novih celic in da je svinca ustavil delavnost žvepljenih sestavin.

S preiskavami se nadaljuje.

"LEVIATHAN" JE ODPLUL DOBRO ZALOŽEN PROTI DOMU

Ameriški parnik Leviathan, dobro založen s pijačo, je odplul proti domu. — Na krovu ima dovolj vina, žganja ter piva, da postreže vsem žejnim potnikom, prav do meje dvanajstih milj.

SOUTHAMPTON, Anglija, 21. aprila. — Ko je prišel parnik Leviathan, sedaj pod privatno upravo, s svojim prvim potovanjem v šestih letih kot mokra ladija, niso bili zadovoljni s tem vsi družinski uradniki. Storili pa so vse, kar je bilo v njih moči, da se izognejo reklamam. Dviganje pijače na krov je bilo zavlečeno včeraj do mraka, radi navzočnosti fotografov in uradniki niso hoteli izjaviti danes, koliko pijače so vzeli na krov.

Priznali pa so, da je bilo dovolj pijače, da se jo porabi na tem potovanju in da bo vržena vsa preko krova, če jo bo stalo še kap, ko bo dosežena meja dvanajstih milj.

Parnik je imel 247 potnikov prvega razreda ter pričakuje po-brati prav tako veliko število v Cherbourgu. To število ni bilo neobičajno visoko, kot so izjavili uradniki.

Potnikom bodo postregli s pijačo, katero bodo hoteli, vendar pa ne bo nikake ibare.

Neki mož, ki je pomagal nakladati zaloge alkoholnih pijač na krov, pod kritjem noči, je izjavil pozneje, da je obstajala večina iz steklenic piva.

Ladijski uradniki so odklonili definitivno izjavo, če bodo zaloge zdravniškega žganja na razpolago potnikom na potovanjih proti Izotoku ali v Evropo, kot se je izprva glasilo. Nikakega tega žganja pa se ni rabilo na zadnjem potovanju.

To bo prvo zapadno potovanje "Leviathana", odkar so ga prevzeli privatni lastniki, ki so izjavili po odhodu parnika iz New Yorka, da bodo sprejeli "mokraško" politiko.

CHERBOURG, Francija, 21. aprila. — Sedemdeset zabojev različnih pijač, radi katerih je Francija slavna, se je spravilo na krov "Leviathana", ko se je oglašil včeraj tukaj na svojem povratnem potovanju.

Poziv na Coolidge-a, naj piše.

NORTHAMPTON, Mass., 21. aprila. — Izdajatelj vztraja v svojih naporih, da odgovore prejšnjega predsednika Coolidgea od njegovega objavljenega sklepa, da bo opustil svojo pisateljsko kariero.

Urednik nekega magazina se je oglašil včeraj pri Coolidgu ter ga skušal prepovoriti, naj nadaljuje s svojo serijo člankov, tikajočih se njegovega življenja. Ni znano, kaj je odgovoril molčeči Coolidge.

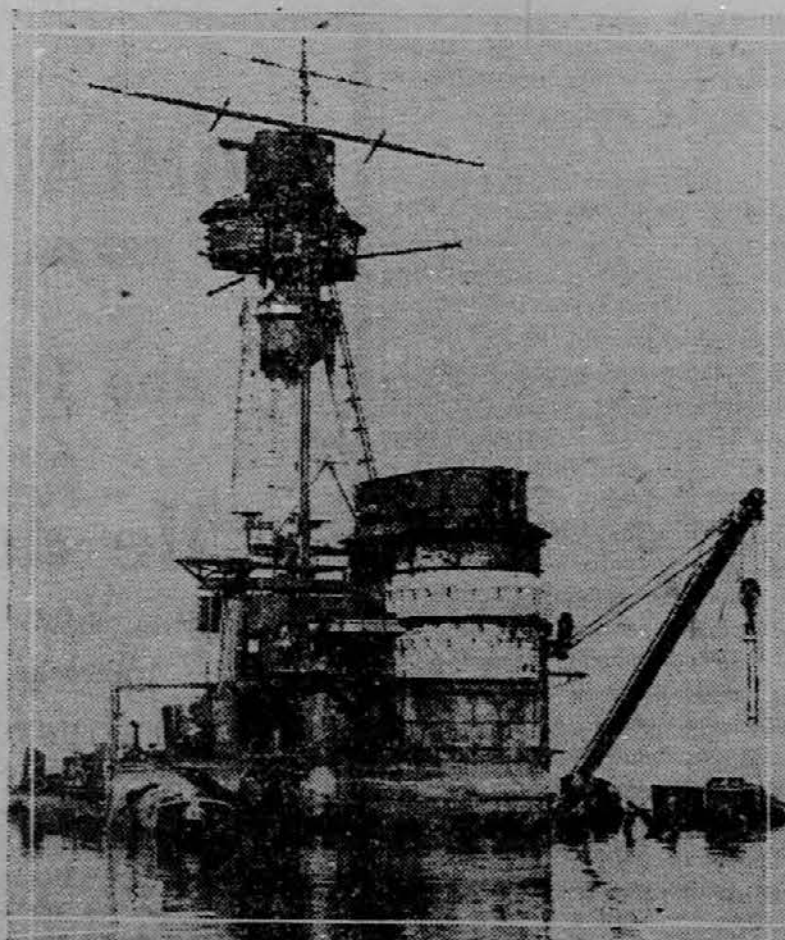
Tornado ubil Indijanko.

FORT COBB, Okla., 21. aprila. Neka petdeset let stara Indijanka, po imenu Longbear, je bila ubita in dva njenih otrok ter več drugih je bilo poškodovanih od tornada južozapadno od tukaj včeraj zvečer. Tornado je divjal v severozadno smer ter uničil na poti več domov.

Havre imenoval cesto po Herricku.

HAVRE, Francija, 21. aprila. Občina je sklenila danes imenovati ene svojih glavnih cest po pokojnem ameriškem poslaniku v Franciji, Myron Herricku.

DVIGANJE NEMŠKE BOJNE LADJE

"Kaiser", katero so po zaključku vojne potopili Nemci pri Scapa Flow. To dviganje smatrajo za najbolj značilno v zgodovini mornarice.

FRANCIJA PRAVI, DA BO PLAČALA

Poincare ima na razpolago \$400,000,000 za orožje, katero je nakupila Francija. — Če bo dogovor Franciji v prid, bo najbrž zahteval ratifikacijo dogovora med Mellonom ter Berengerjem.

PARIZ, Francija, 21. aprila. — Ministrski predsednik Poincare se je poslužil vsakega varnostnega koraka, da omogoči, če treba, napraviti plačilo \$400,000,000 za Združene države. Ta svota bo zapadla prihodnjega avgusta za zaloge orožja, katere je nakupil konec vojne Lucien Klotz, takratni francoski vojni minister.

V Londonu ter New Yorku ima baje francoska zakladnica dovolj denarja, da zadosti plačilu, dočim ima Francoska banka trikrat tako veliko množino denarja, da ga izda, če treba. Tako plačilo bi se ne dotaknilo francoske valute, kot se je izrecno povdario.

Še vedno pa je tajnost, kaj bo storil Poincare. To je odvisno od dogodkov. Smatra se pa zagotovo, da bo vlada zadostila svojim obveznostim, ali potem direktnega plačila ali pa potom Mellon-Berenger dogovora.

Plačilo \$400,000,000 pa bi povzročilo gotovo komplikacije, o katerih se je študiralo izza časa, odkar je postalo jasno, da ne bo časa za komercializacijo katerega koli dela nemškega dolga, da se omogoči Franciji zadostiti njenim obveznostim.

Prva teh komplikacij je, da bi Francozi vlekli v glavnem iz Londona, kar bo mogoče povzročilo sitnosti tam.

Odkar je prišel Poincare k sili, je redno plačal letne svote, dogovorjene v Mellon-Berenger dogovoru, čeprav ni bil ta dogovor še odobren.

Smatra se za absolutno gotovo med njegovimi intimnimi prijatelji, da bo izpolnil do črke obljube, da bo plačala za slabo kupčijo, katero je napravila leta 1920. Dobila je približno le dve tretini cene, katero bo morala sedaj Francija plačati.

Governerjev sin se je zaročil.

BROOKLINE, Mass., 21. apr. Včeraj popoldne je bila objavljena zaroka Miss Betsey Cushing z Jamesom Rooseveltom, sinom governerja države New York. Governer in njegova žena sta prišla iz Albanyja.

Nevesta je hčerka odličnega specialista za možgane, ter je stopila v družbo pred dvema letoma.

Trije potresni sunki v Bologni.

BOLOGNA, Italija, 21. aprila. Mesto Bologna je doživelo včeraj tri potresne sunke, kojih zadnji je prišel včeraj zjutraj ob enajstih. To je bil že sedmi potresni sunk v sedmih dneh.

V Monte Maggiore so se zdrobile vse stare hiše in več delavnice je bilo poškodovanih. Na stotine prebivalcev Bologne je spalo na javnem trgu kot da bi ne zaupali streham, ker so se bali, da se bodo porušile.

ITALIJANSKI KRALJ PREČITAL SVOJO POSLANICO ITALIJANOM

Kralj je povedal Italiji veliko novico, naj bo pripravljena za vse slučaje. — Monarh je navedel izjalovljenja razoroževalnih zasedanj v svojem otvorilnem govoru pred 28. parlamentom.

RIM, Italija, 21. aprila. — Sto-odstotni fašistični parlament z osemindvajseto zakonodajo izza združenja Italije, je bil formalno odprt včeraj od kralja Viktorja Emanuela III., sredi cerimonij, ki so bile sicer teatralne, a primerne npravi živahnega italijanskega naroda.

Če je bil ministrski predsednik Mussolini dinamična sila, ki je omogočila ta parlament, je bila njegova oseba razvidna le iz uprave cele prireditve. Bil je v resnici dan kralja.

Kar se tiče zunanjih manifestacij, so zavzemali kralj, kraljica in prestolonaslednik Humbert središčne pozornice, dočim je zavzemal Mussolini skrajno ponižno stališče.

Cerimonije dneva se lahko razdeli na dva dela. En je obsegal mnogo aplavdiran sprevid kralja in njegove družine iz Kviralna v parlament. Drugi del pa je vključeval cerimonije, spojene z zaprišenjem nekako štiristo novih poslancev ter nekako pol ure trajajoči prestolni nagovor, v katerem je kralj seveda pohvalil uspehe skoro sedem let trajajoče fašistične vlade ter nudil splošen pregled položaja dežele.

Navadni narod je prišel na svoj račun, kajti ceste so bile polne ter oduševljenje je bilo velikansko.

Vse je vršilo s pravim kraljevskim pompom, katerega ljubijo Italijani nad vse. Kralj pa je tudi pogreval dostikrat premete fraze o velikosti Italije ter njeni bodoči nalogi v družini narodov.

Revmatične pilule ukradene.

SYDNEY, Avstralija, 19. apr. — Tatvina 250,000 revmatičnih pilul iz neke tvornice je povzročila dosti smeha. Škola je znašla nekako tri tisoč dolarjev, a kompanija pravi, da najbrž ni izvršil tatvine človek, bolan na tej sitni bolezni, ker bi drugače ne mogel splezati na streho.

SMRT KAJZERJEVEGA BRATA

Prejšnji princ Heinrich je umrl v sedem in šestdesetem letu svoje starosti. — Bil je mornar ter se ni mogel brigati za politiko, ker se je njegov brat preveč ukvarjal z njo.

HEMMELSMARCK, Nemčija, 20. aprila. — Bivši pruski princ Heinrich, brat nekdanjega nemškega kaiserja, je umrl danes tukaj na pljučnici.

Pokojni je dosegel starost ne celih sedem in šestdeset let. Leta 1877 je stopil v mornariško službo, v kateri je napravil svojo karijero. Leta 1906 je bil imenovan admiralom ter poveljnikom nemškega brodogradila. Tri leta pozneje je odložil poveljstvo ter bil imenovan generalnim inšpektorjem mornarice, s činom veleadmirala.

Tekom svetovne vojne se je omejil princ Heinrich na vlogo opazovalca na različnih frontah. Ko je izbruhnila revolucija, se je umaknil popolnoma iz političnega življenja ter se nastanil na svojem posestvu v Hemmelsmarek, kjer je vodil mirno življenje do svoje smrti.

ROJAKI, NAROČAJTE SE NA
"GLAS NARODA", NAJVEČJI
SLOVENSKE DNEVNIK
V AMERIKI.

DENARNA NAKAZILA

Za Vaše ravnanje naznanjamo, da izvršujemo nakazila v dinarjih in lirah po sledečem ceniku:

v Jugoslaviji			v Italiji		
Din.	500	\$ 9.30	Lir	100	\$ 5.75
"	1,000	\$ 18.40	"	200	\$ 11.30
"	2,500	\$ 45.75	"	300	\$ 16.80
"	5,000	\$ 90.50	"	500	\$ 27.40
"	10,000	\$ 180.00	"	1000	\$ 54.25

Stranke, ki nam naročajo izplačila v ameriških dolarjih, opozorjamo, da smo vsled sporazuma z našim vezom v starem kraju v stanu znižati pristojbino za taka izplačila od 3% na 2%.

Pristojbina znaša sedaj za izplačila do \$30. — 60c; za \$50 — \$1; za \$100 — \$2; za \$200 — \$4; za \$300 — \$6.

Za izplačilo večjih zneskov kot goraj navedeno, bodisi v dinarjih ali dolarjih dovoljujemo še boljše pogoje. Pri velikih nakazilih priporočamo, da se poprej z nam sporazumete glede načina nakazila.

IZPLAČILA PO POŠTI SO REDNO IZVRŠENA V DVEH DO TREH TEDNIH
NUJNA NAKAZILA IZVRŠUJEMO PO CABLE LETTER ZA
PRISTOJBINO 75c.

SAKSER STATE BANK

62 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.
Telephone: Barclay 0390

GLAS NARODA

(SLOVENE DAILY)

Owned and Published by
SLOVENIAN PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Frank Sakser, President

Louis Benedik, Treasurer

Place of business of the corporation and addresses of above officers:
82 Cortlandt St., Borough of Manhattan, New York City, N. Y."GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays.

For the whole year in advance	For New York for the whole year	\$7.00
in Canada	For the whole year	\$7.50
For the whole year	For the whole year	\$7.00
For the whole year	For the whole year	\$7.00
For the whole year	For the whole year	\$7.00

Subscription Yearly \$6.00

Advertisement on Agreement.

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvenemur nedelj in praznikov.

Dopisi brez podpisa in osebnosti se ne priobčujejo. Denar naj se blagovoli poklija po Money Order. Pri spremembi kraja naročnikov, prosimo, da se nam tudi prejmujo bivalne naznani, da hitreje najdemo naslovnik.

"GLAS NARODA", 82 Cortlandt Street, New York, N. Y.
Telephone: Barclay 6189.

NEMŠKE REPARACIJE

V Parizu se je vršila konferenca finančnih in gospodarskih strokovnjakov, kojih namen je bil določiti, koliko mora Nemčija plačati.

Pogajanja so dospela na mrtvo točko.

Niso bila prekinjena, pač pa samo odgodena.

To se podomače reče, da ni bil napočil ugoden trenutek niti za spravo niti za kreg.

Toda niti Nemci, niti zavezniki ne mislijo oditi iz Pariza praznih rok.

Glede okroglih vsot in določenih odplačil se ni moglo goče takoj sporazumeti.

Treba je pa določiti nekaj temelj, na kojem bodo nadaljna pogajanja mogoča.

Amerikanec Dawes je bil napravil načrt, koliko naj Nemčija plača in kako naj plačuje. Kmalu se je pa izkazalo, da je načrt izvedljiv.

Če bi hotela Nemčija zadostiti določbam Dawesovega načrta, bi si morala izposoditi v inozemstvu ogromne vsote denarja. Ves ta denar bi šel v zavezniško žrelo.

Pri tem pa ne gre samo za neizmerno visoka odplačila, pač pa za dejstvo, da se ne more ugotoviti, kdaj naj bi bilo teh izplačil konec.

Nemčija naj bi enostavno plačevala petdeset, šestdeset, sto ali še več let.

Zato so se sestali strokovnjaki, da določajo, koliko naj Nemčija plača in v kolikih letih.

Da so zavezniki neznansko dosti zahtevali, je bilo jasno. Istotako je bilo jasno, da so Nemci ponudili smešno nizko ceno.

To naj bi bil nekaj temelj, nekaj začetek.

V tem hipu ga je pa polomil načelnik nemške delegacije dr. Hjalmar Schacht.

Začel je govoriti o krivici, ki se je zgodila Nemčiji, o prednostih, ki bi jih morala biti deležna — z eno besedo — ubral je nekaj patriotske strune, toda brenk ni našel odmeva v strogo denarnem ozračju.

In tako je bilo določeno in sklenjeno, da je treba še nekaj časa počakati, da se naval patriotizma poleže in da pridejo zopet številke k besedi.

Na podlagi Dawesovega načrta so bila vsa pogajanja nemogoča.

Nemčija določbam ni mogla zadostiti, pa naj bi imela še toliko sile in volje.

Pri vsem tem je jako značilno, da se je svoječasno tudi načelnik nemške delegacije, Hjalmar Schacht, deloma strinjal s tem načrtom.

Pogajanja se bodo torej nadaljevala.

Kajti tudi Franciji poteče dne 1. avgusta tekočega leta rok, ko bi morala plačati Združenim državam štiristo milijonov dolarjev za vojni material.

Amerika bi rada dobila to vsoto, dočim je Francija noče tako zlepa plačati.

Zato bi bilo škoda, da bi se pogajanja z Nemčijo razbila.

Nadaljevati jih je treba in izbiti iz Nemčije, kolikor je po možnosti, to je parola zavrnikov.

Starokrajska porota.

Maribor, 3. aprila.

Za prvi dan porote je vladalo med občinstvom malo zanimanja. Morda gre to na račun slabega vremena, morda pa tudi nezanimivosti slučajev. V porotni dvorani je bilo opaziti predvsem priče, ki so imele k posameznim slučajem izpovedati. Porotni senat je bil adnes sestavljen sledeče: Predsednik dr. Žiher, predsednik okrožnega sodišča; dr. Kovča in okrajni sodnik dr. Adamič kot votanta. Obtožbo je zastopal višji drž. pravnik dr. Jančič. Najprej se je pričela razprava proti F. Meriču radi hudodelstva rop. Zagovornik dr. Veble.

"PRI BELEM DNEVU JO JE OROPAL."

Na cesti iz Verzeja proti Do kletju. Prekupčevalka za jaci Barbara Alpine iz Verzeja je bila namenjena na prekmursko stran po opravih in hitela po cesti: dvema košarama ter 940 Din gotovine. Denar je imela v ročni torbici, ki se je nahajala v košari v levi roki. Pri prvem mostu čez Muro pa je navalil na njo neznanec, ki je bil šel prej nekaj časa po cesti pred njo, jo zgrabil od zadoj in jo zavlekel v bližnji gozd, kjer jo je vrzel na tla. Nato je vzel iz košare torbico z denarjem vred ter izginil v gozdu. Nikogar ni bilo, ki bi oropani Aplinec prihitel na pomoč. Razbojnik pa jo je potegnil v Bučevce, kjer je v družbi svoje ljubice in njene sestre zapravljaj denar. Orožniki pa so hudodelca — piše se Frane Merič in je palir delaveev — na podlagi opisa takoj pogruntali ter ga prepeljali v zapore okrajnega sodišča v Murski Soboti. Zagovarjal in izgovarjal pa se je obtoženec prvotno na vse mogoče načine. Celo na pijanost ni pozabil in pa da je nameraval Aplinecovo samo objeti, je zatrjeval. Končno pa je ob raznih obtežilih okoliščinah priznal zločin rop z omejitvijo, da je odnesel le 300 Din, ostale kovače pa da je zagnal po gozdu.

Porotnikom je bilo stavljenih pet vprašanj. Glavno vprašanje glede uboja so porotniki potrdili z 11 glasovi.

Obtoženec je bil obsojen na štiri leta težke ječe s poostrevalni.

OČE IN HČERKA RADI UMO-
RA NA ZATOŽNI KLOPI.

Bilo je v nedeljo dne 12. avgusta 1928, ko je med 14 in 15. uro počil v bližini madjarske meje pri prekmurskem Središču strel iz lovske puške. Ob njivi tik gozda je zakrilil z rokami Ludovik Porek iz Lončarjeve ter obležal na tleh martev. Središki župan in križevski orožniki so se podali takoj na delo, da izsledijo krivca. Pri tem so bile jako dobrodošle izjave pokojnika, ki se je omenjena dne mudil med pol 12. in pol 13. uro v gostilni Mihe Žlebiča v Središču, kjer je dejal, da gre na mejo čakati svojega tasta Karola Batora, ki da mu bo prinesel 40 pengov. Sličen pričevanj je bil zelo veliko, radi česar je padel takoj sum na Karola Batora. Ker pa se pokojni ni prav posebej dobro razumel s svojo ženo Ilonko Porekovo, se vedno močneje je pojavljala domneva, da je Ilonka Porekova naščuvala svojega očeta Karla Batorja, da izvrši umor nad njenim možem, kar se je 12. avgusta 1928 tudi zgodilo. Zato se je samo posebi porajalo vprašanje, kje se je v usodnem nahajal pokojnikov tast.

IZ LJUBOSUMNJA POBIL
TEKMECA DO SMRTI.

31 letni Jožef Polajžar je prišel na Stefanovo v družbi Antonije Tokarjeve in Terezije Peskove in Ekartovo gostilno v Prepolah na Dravskem polju, kjer se je prav pridno plesalo in pilo. V gostilni je bil tudi kmetski fant Frane Pušnik, ki je tudi zaplesal nekajkrat s Tokarjevo. Okoli 23. ure je zapustil obtoženec skupno s Tokarjevo gostilno ter jo spremljal do njenega doma. Za njimi sta prispela Frane Pušnik in Stefan Kolar, hlapec pri Pušnikoyih. V tem trenutku se je obtoženec umaknil in prinesel s seboj vozno ročico, skrito za svojimi hrbtom ter zamahnil nato z njo s takšno silo po Pušnikovi glavi, da se je Frane Pušnik komaj za par korakov spotekel, nato pa izdihnil radi otrpljenja možganov. Obtoženec priznava dejanje. Skušal ga pa omiliti s trditvijo, da je tudi Pušnik udaril njega dvakrat po glavi in da je zavilhtel vozno ročico nad Pušnika iz razlogov silobrana.

Porotniki so soglasno potrdili vprašanje glede uboja in je bil obtoženec na podlagi tega krivdo-reka obsojen na 4 leta težke ječe.

"AUFBIKSARJEVA" USODA.

Na zatožni klopi se je zagovarjal radi uboja 23 letni tovarniški delavec Viktor Janševce, ki se obtožuje da je v noči 16. decembra 1928 na Cigonci (mariborski okraj, desni breg) zabodej posestniškega sina Antona Stupana iz Leviča, ki je dva dni nato podleget teški poškodbi. Nož je bil namreč čisto prodir ostričnik, radi česar je nastopilo izkrvavljenje.

Obtožnica slika dogodek zelo podrobno in pripoveduje, da je prišel omenjenega večera proti 20. uri v gostilno Ignacija Tkauca na Cigonci tudi obtoženec, ki je takoj pri svojem vходу pokazal svoje aufbiksarske razpoloženje. Po-

Foch kot človek in vojskovodja.

"Temps" prinaša nekaj karak-terističnih podatkov iz življenja slavnega francoskega vojskovodje. Bilo je leta 1907, ko je Clemenceau kot šef kabineta povelil Fochu vodstvo vojne šole. Ko je dobil laskavo ponudbo, je Foch odgovoril: Gotovo veste, gospod ministri, predsednik, da je moj brat jezuit. Vem, toda to je postranska stvar, je odgovoril Clemenceau. Vi nam boste vzgajali dobre častnike in to je glavno.

Foch sam je pripovedoval naslednjo zanimivo anekdoto. Bilo je med prvo bitko na Marni. Kolodvor Fere Champenoise je namorel nad glavo ko smo študirali zemljevide. Granate so eksplodirale, toda nihče se ni zmenil za to. Delo je bilo zelo naporno in ponoči sem trdno zaspal. V hiši je vladal vso noč nepopisen dirndaj, kar me pa ni motilo, da bi ne mogel na stari blazini sladko spati. Opolnoči so me naenkrat zbudili, čez da me je generalni štab odlikoval z redom častne legije. Dobro, dobro, sem dejal, se obrnil na drugo stran in znova trdno zaspal. Čez pol ure so me ponovno zbudili, čez da mi pošiljajo iz generalnega štaba cigarete in odejo. To je bila vest, ki mi je takoj pregnala spanec. Noči so bile zelo hladne, odej sploh nismo imeli in brez tobaka smo bili že osem dni.

Bilo je 31. oktobra 1916. Nemci so zasedli Gheluzet in so prodirali proti Hooge. Po hudih bojih so se začeli Angličani bati za usodo svojih postojank. Treba pa je bilo držati pozicije vsaj še en dan, da bi prispela na pomoč francoske čete. In slučajno sta se srečala Foch in French. Angleški vrhovni poveljnik je odkrito priznal, da je obupan, da so njegove zadnje rezerve izčrpane, da se ne bo moglo več boriti in da bo treba umreti. Ne, gospod maršal, je odgovoril French smeje, najprej je treba vzdržati do konca, za smrt bo še itak dovolj časa. Držite se do večera, pa vam pridem na pomoč.

nost v Sombatfo in da sploh ni bil ob meji. Obtoženka Ilonka Porek pa zatrjuje, da sta se z možem v zadnjem času dobro razumela, ter izreka sum, da je ustrelil Poreka kak sovražnik, ki da jih je imel pokojni Porek kot poljski čuvaj v obilici. Tudi domneva obtoženka, da je ustrelil pokojnika kakšen tihotapec, ki jih je boždal zelo veliko poznal ter z njimi občeval. Njen brat Miha Bator pa je napram priči Ivanu Mihalč izrazil sum, da je bržkone sestra povzročiteljica umora. Priča Sandor Leposa ve celo povedati, da je nekaj dni pred umorom zapretila Ilonka Porek pokojnemu možu, ko je prišel vinjen domov: "Le počakaj gnuloba, saj čez par dni te boš več pil."

moč. Ko pa French tudi s tem zagotovilo ni bil pomirjen, se je Foch razburil, rekoč: Če se stara Wellingtonova pehota ne bo mogla vzdržati v streških jarkih, bom moral poslati tja svoje faute. Tedaj je maršal French dvignil glavo, rekoč: Wellingtonova pehota se bo držala.

Nekemu francoskemu novinarju je Foch izjavil, da ni nikoli komandiral 24. julija 1918, ko je šlo za odločilni korak, s katerim bi bila vojna končana, je povabil k sebi poveljnike vseh treh zavezniških armad in jim pojasnil svoj ofenzivni načrt. Vsak poveljnik je imel svoje pomisleke. Foch bi bil lahko izdal striktno povelje, ker je bil vrhovni poveljnik, toda zavedal se je dobro, da podrejenost ne more biti dobra, če ni prostovoljna. In zato je upošteval vse pomisleke poveljnikov zavezniških armad. Kot vojskovodja je stal vedno na stališču, da je treba razumeti one, s katerimi ima človek opraviti.

Enako je sodil Foch o optimizmu. Optimizem in pesimizem sta bila zanj dve brezpomembni besedi. Po Fochovem mnenju igra pri človeku glavno vlogo temperament. Kot vojskovodja je veljal splošno zaoptimista, ker je bil vedno prepričan, da bo zmagal. Neuspeh je sploh izključeval. Po njegovem mnenju mora biti zlasti vrhovni poveljnik vedno dobre volje in trdno prepričan o zmagi, kajti sicer se polasti podrejenih poveljnikov malodušje in s tem je bitka napol že izgubljena.

Truplo slavnega vojskovodje je bilo položeno k večnemu počitku v veliki dvorani Invalidskega doma v Parizu, kjer počiva tudi Napoleon I. Napoleonova grobnica sredi dvorane, okrog so pa kapelice, v katerih počivajo trupla drugih slavnih mož. V kapelici sv. Terezije je pokopan Vauban, v kapelici sv. Avgustina kralj Jerom Napoleon, v kapelici sv. Jeronima kralj Josef Bonaparte, v kapelici Devic Marije Turenne, v kapelici sv. Gregorja pa sree Toura d'Auvergne. Kapelica, v kateri je pokopan maršal Foch, je bila šele pred leti posvečena sv. Ambrožu. Ta kapelica je na desni strani v ozadju poslopja. Blizu maršalovega groba, je oltar, za katerim je vhod v cerkev sv. Ludvika, kjer sta pokopana znamenita generala Durr in Bertrand. Tudi general Serrail, ki je umrl nekaj dni po Fochovi smrti počiva v Invalid. domu.

RAD BI IZVEDEL za svojega prijatelja FRANK BUDIC, s katerim sva bila skupaj v West Va. Prosim cenjene rojake, če kdo kaj ve o njem, da mi poroča, ali naj se pa sam javi svojemu prijatelju. — Anton Baur, Box 20, Addah, Pa. (2x 22&23)

Peter Zgaga

Težavni izrazi.

Že domača govorica povzroča vsaki človeku zatrege, kakorhitro pa začne mešati v domačo govorico tuje in visokodoneče izraze, ga polomi.

S tujkami in tujimi izrazi je sploh križ. Če ga nimaš trdno v pesti in če nisi globoko prepričan o njegovem pomenu, je boljše, da podomače poveš.

Ko smo nekdo, menda je tega že šestnajst ali sedemnajst let, sedel v znani slovenski gostilni na Stagg Streetu v Brooklynu, je nek Clevelandčan naravnost mojestersko raztezaval svoj meh.

Domači harmonikar se je kar penil od jeze in je bil od zavisti zelen.

Toda domači harmonikar je bil kaprol pri soldatih ter je bil velik kritik pod Bogom.

Ko so vsi vprek hvalili igranje clevelandkega rojaka, se je odkašljaj, in važno rekel: — Je že res, saj nič ne rečem, dobro igra, toda veste, nima simpatije ...

Beseda ni bila na mestu, in sam je zaslužil, da ga je polomil. Pa je koj popravi: — Oprostite, sem hotel reči, da nima delikatese ... In ga je polomil še bolj.

Ali pa naprimer beseda "picnie". Malo jih je, ki bi jo prav izgovorili ali zapisali. Skoro dosledno pravijo "pitnik".

Nič ne rečem, dokler je bilo kaj dobre pijače, ni bil ta izraz še toliko napaden, dočim ga bi bilo treba dandanes izpremeniti v "pitnix".

"Predsednik" ni tujka, pač pa naša domača beseda in še velika šarža povrlu. Pa jih je med stotini petdeset, ki zapisajo "precednik", s čemur hočejo nehoti ali pa zlobno namigniti, da se go-spodje, ki imajo to imenitno šaržo, sploh ne bavijo s "predsedništvom", pač pa s "precejnjanjem", kar je pa izza urveljavljenja osemnajstega amendmana v Ameriki strogo prepovedano.

Najemninska pogodba se imenuje "lease". Naši ljudje ji dosledno pravijo "list" in jo sploh smatrajo za list papirja in še za ničvreden list papirja, če ima nasprotna stranka boljšega advokata.

Tudi beseda "tiket" je jako koeljiva. Le malokdo jo prav izgovori.

Če greš po veselici na društveno sejo in če je pri društvu kaj domžalskih rojakov, stavi, da boš slišal naslednje pojasnilo drage rojakinje: — Tle je za dva meseca. Tikleca sm pa že pvačava.

Ne bo rekla "tikete", pač pa "tikleca", kar je vsekakor čudno, pa je res.

"Board of Health", to človečansko in zdravju koristno inštitucija, spravljaljo nehoti s samim peklom v zvezo, kajti pravijo ji "porto-hell".

Celo beseda "kolona", ki je vendar tako priprta in lahko izgovorljiva, povzroča nekaterim resne težkote.

In vsled tega moram citati dan zadnem sporočila naših rojakov: "Tvoja galona je olrajt, ampak ..." (Tisto, kar sledi, je samo meni namenjeno in običajno ni nitak kompliment).

"Special delivery" je "spešdiliberti", dočim je newyorškim rojakom kinematograf "mufenea" v pravem pomenu besede.

To je le par primerov, ki so mi slučajno na misel prišli in naj bodo nekaj uvod za jutrišnje kolono. Baš, zdaj sem se spomnil. Nekateri imenujejo moje kolono tudi "kolonija", toda v tej "koloniji" je malokateri rad "kolonist". Dobro torej. Jutri pa o rojaku, ki je imel levdar posebne sorte.

GLAVNI

SPOMLADANSKI IZLET

v JUGOSLAVIJO in ITALIJO

priredimo

dne 10. maja 1929

Z PARNIKOM

"Ile de France"

najnovejšim, najhitrejšim in največjim parnikom
francoske parobrodne družbe.MANJ KOT 6 DNI PO MORJU IN SAMO
2 DNI PO ŽELEZNICI

Dodeljene so nam najboljše kabine. — Za-arajte prostor in pišite za vsa pojasnila na

SAKSER STATE BANK

82 Cortlandt Street

New York, N. Y.

Tel. Barclay 0390

KRATKA DNEVNA ZGODBA

Aleksander Jablonski:

ČAROBNA PRAVLJICA

In vsi navzoči plemiči so se v zadregi ozirali okrog in si šepetali:

— Odpeljala se je...

Toda v Petrogradu se je vse to končalo kakor čarobna pravljica. Končalo se je že na kolodvoru. Generalovo so skrili nekam v kupe, car se je pa odpeljal v svojo palačo. In nikoli več ga ni videla.

Sivolasi grof, ki ga je videla že v dvornem vaku, se je zavzel za njo, bil je zelo prijazen in neprestano ji je prigovarjal, da se mora zdati vrniti na svoje posestvo. To da zahteva dostojnost in da ji je bo zelo hvaležen, če ga bo ubogala.

— Kar sedite lepo v vagon — seveda vam damo poseben vagon, in vrnite se domov.

Toda ta zahteva je bila pretirana. Mladostno hrepenenje, a morda tudi nikakor ni mogla sprijazniti s takim epilogom romana.

Generalova ni hotela ničesar slišati o tem, da bi se kar tebi nič meni nič odpeljala. Plakala je in mlo prosila, na ji dovolijo še en sestanek "vsaj za pet minut," tola starikavi grof je samo poljubljaj njene nežne ročice in ponavljaj flegmatično, kakor o nečem že davno sklenjenem:

— Mon enfant, o tem ne more biti govora! To je izključeno, docela izključeno.

Cel mesec je preplakala lepa vdova v Petrogradu. Upala je in verovala da se je bo car spomnil. Verovala je vanj kakor v boga.

— Saj vendar ni mogoče, da bi me izpustil kar tako, kakor se izpusti roba na tla. Tu morajo biti nekake intrige, zavist mi zapi- ra pot do njega. To bi bilo grozno.

Toda stari grof ji je flegmatično ponavljaj enomer:

— Mon enfant, to je izključeno, docela izključeno!

Čez mesec dni je generalova sporočila grofu, da je noseča in zopet ga je lepo prosila, naj ji izposluje sestanek "vsaj za pet minut."

Toda stari grof je sprejel to vest tako, kakor da je izgovorila lepa vdova nekaj nedopustnega ali zakrivila nekaj preveč kmetav- zarskega, kakor da gre za nekaj zelo grdega in skoro nedostojnega.

Globoko je vzdihnil, obljubil ji je, da bo zadevo uvaževal in jispero- čil, kako in kaj. Čez teden dni ji je sporočil, da ji je bilo podar- jeno krasno veleposestvo v jugo- zapadnem kraju, da se pa mora zdaj brezpogojno in nemudoma vrniti domov.

To seveda še daleč ni bilo tisto, kar je pričakovalo mlado vdovino arce. Toda bilo je vse. Ni pre- ostajalo drugega, nego zadovolji- ti se.

Stari grof je osebno spremil generalovo na kolodvor, lastnoroč- no jo je posadil v vagon in pred odhodom vlaka jo je še prekriz- žal.

— Pomniti morate samo še ne- kaj, mon enfant: da vam ne pri- de na misel pisati pismo! To je izključeno! Če že ne pojde dru- gače, pišite meni. Saj veste, da bom za tako dražestno bitje z ve- seljem storil vse, kar bo, a morda še kaj, kar ne bo v mojih močeh.

Lepa vdova je odpotovala in se naselila na svojem novem, podar- jenem veleposestvu.

Toda to ni bilo več življenje, marveč nekake večne sanje. Minilo je več let, dražestna hčer- ka, ki se ji je rodila "od njega" je doraščala, a generalova je ne- prestano hodila po svojem starem parku in sanjala. Sanjala je noč in dan.

— Saj vendar ni mogoče, da bi se me nikoli ne spomnil. Tu ni brez podlih intrig.

Kategorično, osorno je odklo-

nila mnoge snubače, po vrsti je odklonila mnogo rok in sre, ki so ji jih ponujali naši gubernijski levi. Vsem je zatrejala, da osta- ne do smrti krepostna vdova.

Opetovano je pisala staremu grofu, večkrat je odpotovala v Petrograd, toda vedno je morala poslušati isto pesem:

— To je izključeno... Do ce- la izključeno.

Grof celo ni tajil svojega ne- zadovoljstva, da se še ni omožila. Toda generalova o novih možnostih ni hotela ničesar slišati. Menda je imela resen namen ostati do smrti krepostna vdova.

Edina posledica potovanj v Pe- trograd je bila ta, da je po pov- ratku vedno še bolj fantazirala o dvoru in dvornih loveih in da je tako pokroviteljsko govorila s "tem ubogim "Falalejem," da slednji končno srih ni več zaha- jal k nji.

Poznal sem generalovo baš v tej dobi njenega življenja in priznati moram, da se mi je smilila. Zelo prijetna dama, z zadnjimi ostan- ki svoje lepote, je hodila vsa za- mišljena dan za dnem po starem parku in neprestano je sanjalar.

Orumenelo listje je padalo z drevja, po zraku so krožile srebr- ne niti babjega leta, solnce je od- sevalo v potoku, a generalova je neprestano blodila po parku, od- jutra do večera je fantazirala,

pod njenimi nogami je šumelo su- ho listje, iz parka in od te pozab- ljene, ljubče žene se je širil duh osamljenosti in zapučenosti. Še meni, dečku, je bilo tesno pri sr- cu, kadar sem jo srečal. Vse o- krog nje se je staralo, samo njene sanje so bile vedno mlade in niso hotele umreti v ženskem srcu.

Ubožica je še vedno verovala. Še vedno je upala in čakala. In res usoda je hotela, da ga je po- oni ločitvi še enkrat, samo še en- krat videla.

Bilo je takrat, ko je njena

hčerka zapuščala plemiški penzi- jonat. Kdove zakaj, toda gene- ralova je vedno upala, da se bo zgodilo nekaj posebnega, ko dovr- ši njena hčerka študije. Vtepla si je v glavo, da zdaj mora, brez- pogojno mora "predstaviti svojo hčerko" na dvoru, da ji nalaga to materinska dolžnost.

In s hčerko, dražestno, lepo 18letno mladenko, se je napotila v Petrograd.

Ne vem, kaj vse je tam počela in kako si je pomagala — stari grof je že davno počival v zemlji — toda očitno so je bili že vsi tako siti in vsem je šla tako na živce, da so ji slednjič omogočili "predstaviti hčerko," samo da se je odkrižajo.

— Saj ne prosim ničesar, — je trdila generalova. — Nobene mi- losti ne potrebujem. Toda dolžna sem predstaviti svojo hčerko.

Nekje v palači, za stebre velike dvorane, so skrili ti dve drhteči in razburjeni ženski ter jima vele- li počakati. Obe sta se tresli in križali, šepetali sta si in s pre- strašenimi, blodnimi očmi sta se ozirali po ogromni, sijajno raz- svetljeni dvorani in po debelih, marmornatih stebrih.

Pojavil se je car sam, brez rod- bine. Toda to ni bil več tisti, še daleč ne tisti, ki je nekoč v vlaku poljubil svoji sopotnici gole roke.

To je bil že starec sivih las, v- gubah njegovega krasnega obraza in v vsej njegovi postavi se je

Srbečica š l a !

Ne praskati. Če srbi, na- mažite s Severa's ESKO. Mladi, pomirja ter pona- vadi takoj odpravi nad- večno srbenje. Dobite ga v lekarni.

SEVERA'S ESKO

Ljubavni roman ruskega careviča.

Med tragedijami kraljevskih mogočnejših prestolov Evrope. In ljubezni je posebno zanimiva ona, umiral je v cvetu mladosti, star ki jo opisuje princeza Radziwill. komaj 22 let.

Nekega lepega pomladnega dne je umiral mož, pripoveduje Radzi- willova. Skozi odprta okna nje- gove sobe se sijalo jutranje soln- ce in videla se je divna južna po- krajina s sinjim Sredozemskim morjem daleč tam na obzorju. Pri- boln, ovi postelji sta sedeli dve ženi, njegova mati in dekle, ki jo je ljubil z vsem ognjem svojega mladega srea in ki naj bi postala njegova žena. Ko mu je dovolila nazivati jo "moja zaročenka," je bila prepričana, da je dosegla vi- šek sreče. Mladenec, ki jo je obo- ževal in ki ga je tudi ona ljubila od prvega trenutka, ko sta se se- znanila, je bil dedič enega naj-

že videla utrujenost in onemo- glost.

Stopil je k obema ženskama, na- smehnil se je in zdelo se je, da sploh ne ve, o čem bi z njima go- voril. Njegov pogled je bil tuj, ko se je opetovano ustavil na sta- rikavem, napudranem obrazu sta- re vdove, ki je stala tu pred njim in od razburjenosti težko dihal. Po tem se je ozrl na njeno hčer- ko, rekoč:

— Kako dražestno je to dete. Veseli me, zelo me veseli.

In zopet se je generalovi zdelo, da je car nekoliko v zadregi, da ne ve, o čem bi govoril, in da je v dvorani nekam neprijetno. To- da čakala je, drhte je pričakova- la, da izgovori neobičajno ocar- ljivo besedo. In bilo ji je malo neprijetno, ko se je car nasme- nil, ji podal roko in že med od- hodom pripomnil:

— Da, dražestno dekletce, le- po, toda mamica je bila lepša. Na- svidenje, na svidenje!

To je bilo vse, kar je dejal. Toda matere in hčerke to ni presenetilo. Zdelo se jima je, da je to dovolj. Obe sta bili nepo- pisno srečni in do solz ginjeni. Stojč za stebri sta se križali in molili, a v očeh so se jima leske- tale solze sreče.

Ko sta odhajali iz carjeve pa- lače, je mati globoko vzdihnila in dejala hčerki:

— Zdaj lahko mirno umrem!

ADVERTISE in GLAS NARODA

vo. — Oženi se z njo, to je moja zadnja želja, je nadaljeval. Vred- na te je, osrečila te bo, stala ti bo ob strani in podpirala te bo pri delu za blagor naše domovine. A ti, Mimi, mi obljubi, da se po- ročiš z njim. Tudi on te je vreden. Bo ti boljši mož, nego bi ti bil jaz. Ljubi ga, bodita srečna in spominjajta se me, ko bom po- čival v grobu. Oče, obljubi mi, da jima dovoliš, da se vzameta. Če mi tega ne obljubiš, ne bom mogel mirno umreti.

— Obljubim ti, obljubim, dra- gi sin, — je odgovoril car in se sklonil nad princeso, ki je še ved- no klečala pri postelji. Car je princezo blagoslovil. Še iste no- či je car Nikolaj Aleksandrovič mirno umrl. Novi prestolonasled- nik pa ni bil kos težki nalogi, ki ga je čakala. Bil je zaljubljen v lepo princeso Marijo Mesčersko, dvorno damo svoje matere. Ob- ljubil ji je, da se z njo poroči. Ko so po Nikolajevem pogrebu rodi- telji opozorili Aleksandra, da mora izpolniti zadnjo željo umira- jočega brata, je carevič odgovoril, da bratove želje ne more izpolni- ti, ker je zaljubljen v drugo in ker je pripravljen odgovoriti se prestolu v prid svojemu mlajšemu bratu Vladimiru, da bi se mogel poročiti s princeso Mesčersko.

— Mrtva je, edina ženska, ki sem jo ljubil — je zaklical ves iz sebe.

— Tudi on je mrtel! — je jod- govorila Dagmar. — Mož, ki sem ga ljubila bolj nego svoje življe- nje, je mrtel in zato te razumem. Toda poročena sva in ne kaže na- ma drugega, nego prenašati bridko usodo. Izgubila sva sicer najdraž- je, toda pozabiti ne smeja, da je nama ostala še Rusija, za katero morava živeti.

In tako se je začelo Aleksandro- vo zakonsko življenje. Čas je hi- tel, na zunaj se je zdel zakon sre- čen, toda potamev nista imela. Aleksander je bil zelo vljuđen in prijazen napram svoji ženi. Ob- čudoval jo je, bil je ponesen na njo, toda ni se ji upal približati, zavedajoč se, da bi jo s tem globo- ko razžalil.

V Petrogradu je bila prirejena velika slikarska razstava in mla- da zakonca sta si jo ogledala. Lah- ko si mislimo presenečenje prin- cese Dagmar, ko je bila prva sla- ka, ki jo je zagledala na razstavi, velik portret umrle princeze Mes- čerske. Prestrašena se je ozrla na svojega moža, ki pa ni kazal no- benih znakov razburjenja. Molče sta se vrnila v palačo. Ko je prin- cesa slačila kožuh, je stopil A- leksander k nji in jo odvedel k velikemu portretu svojega pokoj- nega brata, pred katerega sta oba sedla. — Mimi, — je dejal, — brat mi je zapustil tebe in izjavil, da sem te vreden. Bil sem ne- spameten in morda sem prezel pri- liko, da bi si pridobil tvojo lju- bezen. Šele danes se zavedam, da te že dolgo ljubim. Ko sem vi- del portret žene, ki sem je nekoč strastno ljubil, mi je sree zašepetalo, da bi ne izbral za ženo nje, marveč tebe, če bi oživela in sta- la pred menoj. Ali mi moreš od- pustiti?

— Iz vsega srca, — je odgovo- rila mlada žena, in ga objela. Predno je minilo leto dni, so to- povi iz petropavlske trdnjave oznanjali, da se je rodil Aleksan- dru sin, poznejši nesrečni car Ni- kolaj II., ki je bil kronan v Mo- skvi. Po smrti Aleksandra II. je zasedel prestol njegov sin kot A- leksander III. Na dan kronanja je mlada carica pokleknila pred prestolom svojega moža in ga vprašala če jo ljubi bolj kakor kogarkoli drugega. Njuna idila pa ni trajala dolgo. Kakor Niko- laj, tako je videl tudi Aleksander grob, ki je zeval pred njim, da ga požre. Kakor Nikolaj, tako je tudi on sprejel smrt junaško. So- proga mu je dolge mesece z vse- ljubiti. Ta notranji boj je trajal lju- beznijo in požrtvovalnostjo več tednov in kočno je posredova- la carica sama. Nihče ne ve, kaj je rekla princesi in svojemu sinu, znano je samo, da je bila posled- nica njenega pogovora z njima, da je prestolonaslednik zasnubil prin- cesso Dagmar.

Poroča naj bi se vršila 26. no- vembra 1866, 18 mesecev po smr- ti prestolonaslednika Nikolaja. Svečniki so že čakali pred oltar- jem. Svatje so bili zbrani in ne- vesta je čakala v poročni obleki. Ko se je prestolonaslednik Alek- sander pripravil k poroki, so mu prinesli brzojavko, v kateri je bilo rečeno da je princeza Mes-

čerska, poročena Demidova, v Pa- rizu nenadoma umrla. Aleksan- der je zmečkal usodno brzojavko, jo spravil v žep in odšel na čelu dvornih dostojanstvenikov v čer- kev. Pozno po polnoči je car sam spremil novoporočena v njuno pa- lačo. Mlada zakonca sta ostala po njegovem odhodu prvič sama.

Sredi velike spalnice je Dag- mar nepremično obstala. Čas je hitel, njene komornice so jo bile že davno zapustile. V krasnem negležju iz najfinejših cipk je bila zelo očarljiva, toda mladega moža, ki bi občudoval njene čar- ni bilo nikjer. Svet se ji je zdel prazen, ko je naenkrat zaslišala v sosedni sobi čuden ropot. Tiho je odprla vrata in zagledala svo- jega moža sedečega za mizo. Držal se je za glavo in globoko vzdih- val. Stopila je k njemu in ženski instinkt je zmagal v nji. Polo- žila je njegovo glavo v naročje in carevič je v obupu odkril svoji ženi vso dušo.

— Mrtva je, edina ženska, ki sem jo ljubil — je zaklical ves iz sebe.

— Tudi on je mrtel! — je jod- govorila Dagmar. — Mož, ki sem ga ljubila bolj nego svoje življe- nje, je mrtel in zato te razumem. Toda poročena sva in ne kaže na- ma drugega, nego prenašati bridko usodo. Izgubila sva sicer najdraž- je, toda pozabiti ne smeja, da je nama ostala še Rusija, za katero morava živeti.

In tako se je začelo Aleksandro- vo zakonsko življenje. Čas je hi- tel, na zunaj se je zdel zakon sre- čen, toda potamev nista imela. Aleksander je bil zelo vljuđen in prijazen napram svoji ženi. Ob- čudoval jo je, bil je ponesen na njo, toda ni se ji upal približati, zavedajoč se, da bi jo s tem globo- ko razžalil.

V Petrogradu je bila prirejena velika slikarska razstava in mla- da zakonca sta si jo ogledala. Lah- ko si mislimo presenečenje prin- cese Dagmar, ko je bila prva sla- ka, ki jo je zagledala na razstavi, velik portret umrle princeze Mes- čerske. Prestrašena se je ozrla na svojega moža, ki pa ni kazal no- benih znakov razburjenja. Molče sta se vrnila v palačo. Ko je prin- cesa slačila kožuh, je stopil A- leksander k nji in jo odvedel k velikemu portretu svojega pokoj- nega brata, pred katerega sta oba sedla. — Mimi, — je dejal, — brat mi je zapustil tebe in izjavil, da sem te vreden. Bil sem ne- spameten in morda sem prezel pri- liko, da bi si pridobil tvojo lju- bezen. Šele danes se zavedam, da te že dolgo ljubim. Ko sem vi- del portret žene, ki sem je nekoč strastno ljubil, mi je sree zašepetalo, da bi ne izbral za ženo nje, marveč tebe, če bi oživela in sta- la pred menoj. Ali mi moreš od- pustiti?

— Iz vsega srca, — je odgovo- rila mlada žena, in ga objela. Predno je minilo leto dni, so to- povi iz petropavlske trdnjave oznanjali, da se je rodil Aleksan- dru sin, poznejši nesrečni car Ni- kolaj II., ki je bil kronan v Mo- skvi. Po smrti Aleksandra II. je zasedel prestol njegov sin kot A- leksander III. Na dan kronanja je mlada carica pokleknila pred prestolom svojega moža in ga vprašala če jo ljubi bolj kakor kogarkoli drugega. Njuna idila pa ni trajala dolgo. Kakor Niko- laj, tako je videl tudi Aleksander grob, ki je zeval pred njim, da ga požre. Kakor Nikolaj, tako je tudi on sprejel smrt junaško. So- proga mu je dolge mesece z vse- ljubiti. Ta notranji boj je trajal lju- beznijo in požrtvovalnostjo več tednov in kočno je posredova- la carica sama. Nihče ne ve, kaj je rekla princesi in svojemu sinu, znano je samo, da je bila posled- nica njenega pogovora z njima, da je prestolonaslednik zasnubil prin- cesso Dagmar.

STENSKI ZEMLJEVID ZA VSAKOGAR

Človek, ki čita liste, ne more in ne sme biti brez zemljevida. Poročila prihajajo iz raznih tako malih in od- daljenih točk, da je potrebno znanje zemljepisja, če hočete poročilo popolnoma razumeti. Po dolgotrajnem iska- nju smo dobili STENSKI ZEMLJEVID, s katerim bomo brez dvoma ustregli našim čitateljem. Na zemljevidu so vsi deli sveta ter je dovolj velik, da zadosti vsem potrebam.

CENA
SAMO
\$1.
(Za Canado \$1.20 s
poštnino in carino vred.)
Poštnino plačamo mi in
pošljemo zavarovano.

VELIK ZEMLJEVID JE POTREBEN V VSAKEM DOMU

Edinole veliki zemljevidi zadostajo dnevnim potrebam. Če se morate posluževati atlasa, morate listati po njem in predno najdete, kar išče- te, mine ponavadi dosti časa. Pred STENSKIM ZEMLJEVIDOM se pa lahko zbere cela družina in lahko razpravljajo o dnevnih vpraša- njih. Na ZEMLJEVIDU lahko natančno ugotovite, kje se je zgodila kak nesreča, kje je porušil tornado, kam je došel letalec itd. Tudi otroci potrebujejo ZEMLJEVID, ko se uče zemljepisja.

Naš STENSKI ZEMLJEVID je pravzaprav skupina zemljevidov. Ima šest strani, ki vsebujejo približno 6000 kvadratnih inčev. Dolg je 33, širok pa 25 inčev.

Dostikrat ste že čitali v časopisih ali knjigah o kraljih, ki vam niso bili znani. Vaše zanimanje bi bilo dosti večje, če bi vedeli, kje se na- hajajo. Z našim ZEMLJEVIDOM je na tej potrebi ugodeno.

V TEJ SKUPINI ZEMLJEVIDOV SO:

Veliki in krasni zemljevid celega sveta in vseh kon- tinentov, tiskan v petih barvah.

Velik zemljevid Združenih držav, na katerem so vse železnice in ceste.

Nov zemljevid za paketno pošto in Vodnik po Združenih državah.

Zemljevidi Pacifičnega Okeana, otočja in ameriške lastnine.

Opis dežel, mest, otokov, rek itd.

27 ZEMLJEVIDOV V STENSKEM ZEMLJEVIDU

Ne odlašajte na to, če že imate zemljevid ali atlas, ta STENSKI ZEMLJEVID bo za vas velike važnosti. Ko ga boste en teden imeli, za ne boste dali niti za pet dolarjev.

NAROČITE GA PRI:

SLOVENIC PUBLISHING COMPANY 82 Cortlandt St., New York, N. Y.

ROJAKI, NAROČAJTE SE NA "GLAS NARODA", NAJVEČ- JI SLOVENSKI DNEVNIK V AMERIKI.

Rdeče rože.

ROMAN.

Za Glas Naroda priredil G. P.

10

(Nadaljevanje.)

— Ni se ti treba bati, da bi morala nekega dne tudi v hišo za vdove. Če bi jaz umrl pred teboj, ti bo prosto preselili se v Schelling.

Josta pa ni dvignila svojih oči. Rekla je le s pritaženim glasom:

— Grofica Gerlanda se mi zares smili.

— Ona se bo mirno vdala v to, Josta. Jaz ji bom olajšal prelitev ter ji rekel v tvojemu imenu, da lahko prihaja v grad noter in ven, kot se ji poljubi. Povsem gotovo pa sem tudi prepričan, da se bosta znašli skupaj v prijateljstvu. Tvoja stvar je napraviti ji izpremembo manj žalostno. Pogosto bo tudi najin gost, kajti določbe majorata pravijo, da ima druge predprave, do njene smrti ali zopetne poroke. Upam le, da se bosta obe vsaj dobro razumeli. Jaz jo bom seveda prosil, naj se udeleži najine zaroke. Ali smem storiti to tudi v tvojemu imenu, Josta?

— Gotovo, Rajner, jaz te prosim za to. Kar je v moji moči, bom rada storila, da se prijazno približam grofici Gerlandi.

Poljubil ji je roko.

— To je zelo ljubko od tebe. Sedaj pa se moram posloviti od tebe. V dveh urah se odpeljem nazaj v Namberg. Od očeta sem se že poslovil. Torej na svidenje dne 14. maja! Na ta dan bom zopet došel semkaj.

— Na svidenje, Rajner, — je rekla Josta.

Spremila ga je po stopnicah navzdol in v veži se je poslovila s poljubom na roko, ker so bili navzoči služabniki.

Z velikimi očmi je zrla za njim, ko je odšel prožnih korakov skozi vežo ter skočil v voz, ki je čakal pred vrati. Še enkrat je zagledala njegov, od solnce osvetljen profil in nato se je ozrl nazaj s svojimi dobrohotnimi očmi, kot da išče njo. Ona pa je obstala v ozadju vestibla in on je ni mogel videti, ker ga je ovirala solnčna luč.

Počasi se je vrnila in v svojo sobo ter se tam spustila na stol.

— Jaz se bom šele morala naučiti potati mirna. Najboljše bo zame, če se odvadim vsemu tuhanju ter vzamem stvari tako lahko kot le moreče. Le na ta način bom lahko prečela, kar me čaka, — si je mislila.

Ni pa bila zanjo tako lahka stvar odvaditi se tuhanju. Takoj je morala misliti na uro, v kateri je bil Rajner sprejet od vojvode v avdijenci. Visoki gospod je bil izvanredno dobrohoten ter je takoj povedel zaročni par k svoji ženi ter ju tam predstavil. Pri tej priliki je rekla vojvodinja Elizabeta Rajnerju:

— Veseli me zelo, gospod grof, da ste se končno odločili poročiti se. Sedaj je vse zopet dobro in veselilo me bo, če boste vi s svojo bodočo ženo pripadali intimnemu krogu najboljših prijateljev.

Pri tem pa je ponudila roko Rajnerju v poljub, z zelo pomembnim smehljajem.

Na vse to pa bi Josta še ne postala pozorna, a ko se je v tem trenutku obrnila na stran, je videla, da je napravil vojvoda svojim ženi znamenje ter položil prst na usta. Videla je tudi, kako je vojvodinja skoro nevidno sklonila svojo glavo, v znamenje, da je migljaj razumela.

Če bi ne bila Josta slučajna priča pogovora med njenim očetom ter zaročencem, bi ne pripisovala temu majhnemu prizoru nikake važnosti ali pa bi mirno vprašala Rajnerja, kaj je mislila visoka gospa z besedami: — Sedaj je vse zopet dobro. — Sedaj pa je spravila to pripombo v stik s srčno afero svojega zaročence in te se ni hotela dotakniti.

Vsed tega je stala sedaj pred napol razkrita skrivnostjo ter je ni mogla popolnoma pretutikati. Tudi na očeta se ni mogla obrniti z vprašanjem, če ni hotelo izdati, kar je zadnjikrat slišala. Njen ponos bi ji sploh ne dopuščal, da si izsilil priznanje, katero se ji ne nudi prostovoljno. In razvnetega je bila preveč pametna, da si ne reče, da mora biti vojvodi samemu skrajno važno varovanje te skrivnosti.

Kor ni imela torej nobenega človeka, h kateremu naj se zateče s svojimi dvomi in nemiti, je prišla zopet za svoj dnevnik, da opiše, kar jo je težilo.

Ta dnevnik ji je postal posebno v teh dneh posebno drag in zvest prijatelj, ker mu je smela zaupati vse, kar jo je težilo, ne da bi se ji bilo treba bati indiskrecije.

Vsed tega je nastal v njenem dnevniku veren opis njenih tajnih bojov, vseh njenih upanj ter bojazni.

*

Grad Namberg je ležal v porasli pokrajini, ob veliki reki. Bilo je močno poslopje, v obliki podkve, a z ostrimi vogali. Velike trate so polnile odprto središče te podkve.

Nad portalom je bil izklesan grb grofa Namberga. Ta grb je kazal divjega prašiča, zabodenega od kopja v pleča.

Ta grb je bil vložen v velikanskih dimenzijah kot mozaično delo v tla velike veže v osrednjem poslopu.

Na veliko srednjo zgradbo sta mejila desno in levo krilo, vsako obstoječe iz dveh nadstropij ter dolge vrste sob. Zapadno krilo je bilo drago cenješe opremljeno kot istočno, v katerem so se nahajali gospodarski prostori ter sob za služabnike. V tem krilu je začel tudi stanoval grof Rajner.

Onstran reke pa so se stezali krasni gozdovi posestva Namberg.

Pa tudi drugače je bil grad Namberg obdan vsepovsod od gozdov in na trate ob odprti strani podkve je mejil krasni, stari park, ki se je izgužbal zopet v gozd.

Park je bil obdan od visoke železne ograje in na istočni strani parka je stalo vili podobno poslopje, bivališče grofice-udov iz Namberga. Hiša ni bila zelo velika, ker je vključevala le osem sob s stranskimi prostori, a ležala je povsem udobno in idilično v zelenju, vled česar se je lahko zavidalo grofici Namberg za njih stanovanje za stanje udov.

Seveda, v primeri s ponosnim gradom je izgledala hiša zelo skromna in marsikateri ponosni gosej je bilo težko romati v izgnanstvo.

Pred to miroljubno hišico je stala visoka, vitka ženska postava v dolgi, črni žalni obleki. Hodila je nepokrite glave. Dragocen solnčnik je ležal preko njenih ramen, a ona ga ni držala nad seboj, ker se prodrla je posamezni solnčni žarki skozi goste perje dreves ter metali zlate reflekske na njene svetle lase.

Bila je lepa, ta ponosna ženska, čeprav je imela prvo mladost že za seboj.

Zanimivi kriminalni tipi v Ljubljani.

Ljubljana, 5. aprila.

GOSPA, PROSIM SVEZE VODE

Dne 31. marca se je na stanovanju vdove Emilije Ž. na Mestnem trgu pojavil mlad možki, ki se je izdal za zlatarskega pomočnika.

Vprašal je gospo, če ima zanj kakšno delo. "No, če ste zlatar, vam pa pokažem svojo zlatnino," je dejala gospa in privlekla iz omare šatulo, v kateri je imela razne dragocenosti. Dozdevni zlatarski pomočnik si je nekaj časa zlatnino ogledoval, nenadoma ga je pa zelo zaježalo. "Oh, gospa, ali bi mi dali kozarec vode?"

— Prav rada! In že je segla vdova po steklenici, ki je stala na mizi, ter mu natečila vode.

— Ne diši mi, gospa. Skoro mlačna je. Ali bi mi ne prinesli sveže?

In naivna gospa je resodšla ter mu natečila sveže vode. Neznanece jo je spil dva kozarca v duško, nato se mu je pa nenkrat nekam mudilo. Hitro je odšel, češ, da se še oglasi.

Drugače dne je hotela vdova obiskati neko znanko. V svoje največje presenečenje pa je ugotovila, da ji je iz šatule izginil briljantni prstan, ki ga je hotela nataktniti. Prstan je bil vreden 3000 Din in je bil spomin na njeno pokojnega moža, obenem ji je pa izginilo tudi par zlatih uhanov, primernih za narodno nošo.

Gospa se je takoj spomnila poseta prejšnjega dne in je tatvino prijavila policiji. Ta je včeraj prišla dejnega postopovca osebi Josipa D. iz Trnovca. Zdaj ga najbrž ne bo več želelo.

JAZ SEM DETEKTIV

Tako se je predstavil v gostilni Kolezija natakariji Pavli Marinko trgovski potnik U. Imel ga je precej pod kape, še več pa menda v železcu, ki mu je nenadoma odpovedal pokorščino in tako je "detektiv" vse ponesnažil. Nata-

karici se je zdel detektiv sumljiv in pozvala je stražnika, ki je trgovskega potnika aretiral. Na policiji so ugotovili, da imajo opravka s starim znancem, ki ima manjše, večkrat se izdajati za detektiva in ki je nekoč že aretiral neko mlekarico ter jo prignal na stražnico. Zaenkrat je gospod "detektiv" doigral.

NEZVESTA ŽENA IN NJEN LJUBČEK

Poročali smo pred dobrim mesecem, da je nekega dne tramvajskega sprevodnika Ž. zapustila žena, mati petih otrok, in pobegnila. Znešal jo je zidar Ivan K., ki jo je pregovoril, naj pokaže možu roge in naj gre z njim v solnčni Split. In je žena zapustila moža in otročiče ter povrhu vzela še moževih 2000 Din. Cel mesec in še več je ni videl mož in ni imel pojma, kje je. Te dni se je pa žena skesano vrnila k možu. Njen ljubček, ki jo je samo izkoristil, se je je naveličal in ji daj razumeti, da mu je najljubše, če mu izgine izpred oči.

Mož se je je usmili — kaj mu je preostajalo drugega pri petih otročičih — in jo vzel nazaj k sebi. Pa tudi Kolariči ni preveč ugajalo v solnčnem Splitu. Te dni se je vrnil v Ljubljano. Bil je deležen neprijetnega sprejema, kajti dva detektiva sta ga povabila na policijo. Policija ga je izročila sodišču radi zapeljivanja in nagovarjanja k tatvini.

"MI URADNIKI, MI IMAMO"

Te dni so poročali o drzni tatvini, ki je bila izvršena v bolnici. Iz pisarne internega oddelka je bila asistentu dr. Kralju ukradena zimska suknja, vredna 1500 Din in suknjič, vreden 300 Din. Tatvina je bila prijavljena policiji, ki je šla takoj na delo.

Imela je uspeh, kajti posrečilo se ji je prijeti nevarnega tatu in vlomilca. — Pretekli dni je

kriminalni agent prijel v bolnici znanega tatu in vlomilca, že 19-krat kaznovanega Franceta Otrepeca. Mož se je prišel 3. t. m. zdraviti v bolnico. Boleha namreč na oči in na sifilis. Agent ga je odvedel na policijo. Tam so vzeli Otrepeca v skripec in ga zaslišali. Osumljen je bil tatvine zdravnikov suknje, kajti opis tatu se je popolnoma ujemal z njim. Seveda je Otrepece vse odločno tajil, češ, da je prišel šele te dni iz Celja, kjer se je zdravil v tamšnji bolnici.

Policija mu seve ni verovala in je nadaljevala s poizvedbami. Izvedela je, da je prihajal Otrepece, ki je sicer za stalno izgnan iz Ljubljane, kakor tudi iz Maribora, že cel mesec v mesto. Stanoval je v neki gostilni na periferiji in tam snoval načrte za tatvine in vlome. Da bi ga nihče ne osumil, je nastopal prav bahaško. V gostilni je kazal cele šope bankovcev, češ: "Mi uradniki, mi imamo in si lahko privoščimo!" Nosil je tudi ščipalnik in je na videz res napravil ugoden vtis. Policija je ugotovila, da je tudi dijakoma Trampuša in Pogačnika s hodnika I. državne gimnazije ukradel suknji, vredni nad 200 Din.

"Zvitorepec" seveda vse taji, pomagalo pa mu ne bo dosti, kajti policija ga pozna kot zakrknjenega grešnika. Če si bo zdaj v zaporu tudi privoščil, je drugo vprašanje.

St. 13. (V. M. Garšin) Nadežda Nikolajevna, roman, poslovenil U. Žun, 112 str., broš. 30

St. 14. (Dr. Karl Engliš) Denar, narodno-gospodarski spis, poslovenil dr. Albin Ogris, 236 str., broš. 30

St. 15. Edmond in Jules de Goncourt, Renee Maupierin, 40

St. 16. (Janka Samce) Življenje, pesmi, 112 str., broš. 45

St. 17. (Prosper Maricque) Verne duše v včah, povest, prev. Mirko Pretnar, 80 str., broš. 30

St. 18. (Jarosl. Vrchlický) Oporok lukovskega grajskega, veseliga v enem dejanju, poslovenil dr. Fr. Bradac, 47 str., broš. 25

St. 19. (Gerhart Hauptmann) Potopljivi zvon, dram. bajka v petih dejanjih, poslovenil Anton Funtek, 124 str., broš. 50

St. 20. (Jul. Zeyer) Gompači in Komurasaki, japonski roman, iz češčine prev. dr. Fran Bradac, 154 str., broš. 45

St. 21. (Fridolin Zolna) Dvanajst kratkosenih zgodb, II, 73 str., broš. 25

St. 22. (Tolstoj) Kreutzerjeva sonata, 23. (Sophokles) Antigone, žalna igra, poslov. C. Golar, 60 str., broširano 30

St. 24. (E. L. Bulwer) Poslednji dnevi Pompejev, I. del, 355 str., broš. 30

St. 25. Poslednji dnevi Pompeja II. del, 30

St. 26. (L. Andrejev) Črne mase, poslov. Josip Vidmar, 82 str., broš. 35

St. 27. (Fran Erjavec) Brezposelnost in problemi kršitva za brezposelne, 80 str., broš. 35

St. 28. Tarzan sin opice 90

St. 31. Roka roko 25

St. 32. Živeti 25

St. 33. (Gaj Salustij Krisp) Vojna z Jugurto, poslov. Ant. Dokler, 123 strani, broš. 50

St. 36. (Ksaver Meško) Listki, 144 strani, 65

St. 37. Domace živali 30

St. 38. Tarzan in svet 1

Stev. 39. La Boheme 90

St. 46. Magda 40

St. 47. Misterij duše 1

Stev. 48. Tarzanovo živali 90

Stev. 49. Tarzanov sin 90

St. 50. Silka De Graye 120

St. 51. Slov. balade in romance 80

St. 52. Sanin 150

St. 54. V metzu 1

St. 55. Namišljen ibolnik 50

St. 56. To in onkraj Solte 30

St. 57. Tarzanova mladost 90

Stev. 58. Glad (Hamsun) 90

St. 59. (Dostojevski) Zapiski iz mrtvega doma, I. del 1

Stev. 60. (Dostojevski) Zapiski iz mrtvega doma, II. del 1

St. 61. (Golar) Bratje in sestre 75

St. 62. Idijot, I. del. (Dostojevski) 90

St. 63. Idijot, II. del. 90

St. 64. Idijot, III. del. 90

Stev. 65. Idijot, IV. del. 90

Vsi 4 deli 325

St. 66. Kamela, skozi uho šivanke, veseliga 45

Slovenski pisatelji II. zv. Potresna povest, Moravske slike, Vojvoda Pero i Perica, Črtice 250

Slovenski pisatelji IV. zv. Tavčar: Grajski pisar; V Zali; Izgubljeni bog, Pomlad 250

Tik za fronto 70

Tatij, (Bevk), trd. vez. 75

Tri indijanske povesti 30

Tunel, soc. roman 120

Trenutki oddiha 50

Turki pred Dunajem 30

Ura z angelji 120

V robitvu (Matičič) 125

V gorskem zakotju 35

Kretanje parnikov Shipping News

23. aprila.

Columbus, Cherbourg, Bremen

24. aprila:

Berengaria, Cherbourg, George Washington, Cherbourg, Bremen

25. aprila:

Stuttgart, Boulogne Sur Mer, Bremen

26. aprila:

Statendam, Boulogne, Sur Mer, Rotterdam, (Priv.) Naš izlet.

Paris, Havre

Olympic, Cherbourg

Pennland, Cherbourg, Antwerpen

Augustus, Napoli, Genova

27. aprila:

Deutschland, Cherbourg, Hamburg

Minnetonka, Cherbourg

30. aprila:

America, Cherbourg, Bremen

1. maja:

Mauretania, Cherbourg

2. maja:

Dresden, Cherbourg, Bremen

3. maja:

France, Havre

Vulcania, Trst

Homerio, Cherbourg

Kyndam, Boulogne Sur Mer, Rotterdam

4. maja:

Belgenland, Cherbourg, Antwerpen

Minnekahda, Boulogne Sur Mer

Hamburg, Cherbourg, Hamburg

Leviathan, Cherbourg

8. maja:

Auitania, Cherbourg

President Harding, Cherbourg, Bremen

9. maja:

Muenchen, Boulogne Sur Mer, Bremen

Berlin, Cherbourg, Bremen

10. maja:

Ile de France, Havre. (Glavni pomladanski izlet.)

Rotterdam, Boulogne Sur Mer, Rotterdam

Majestic, Cherbourg

Arabic, Cherbourg, Antwerpen

Karlruhe, Boulogne Sur Mer, Bremen

Republie, Cherbourg, Bremen

11. maja:

Minnewaska, Cherbourg

Albert, Ballin, Cherbourg, Hamburg

Conte Blancamano, Napoli, Genova

13. maja:

Reliance, Cherbourg, Hamburg

15. maja:

Paris, Havre

Berengaria, Cherbourg

President Roosevelt, Cherbourg, Bremen

17. maja:

New Amsterdam, Boulogne Sur Mer, Rotterdam

Olympic, Cherbourg

Lapland, Cherbourg, Antwerpen

Minnesota, Boulogne Sur Mer

Columbus, Cherbourg, Bremen

Roma, Napoli, Genova

18. maja:

St. Louis, Cherbourg, Hamburg

22. maja:

Presidente Wilson, Trst (izlet)

Mauretania, Cherbourg

George Washington, Cherbourg, Bremen

23. maja:

Stuttgart, Boulogne Sur Mer, Bremen

24. maja:

France, Havre

Veendam, Boulogne Sur Mer, Rotterdam

Homerio, Cherbourg

Pennland, Cherbourg, Antwerpen

25. maja:

Minnetonka, Cherbourg

New York, Cherbourg, Hamburg

Leviathan, Cherbourg

Conte Grande, Napoli, Genova

29. maja:

Auitania, Cherbourg

America, Cherbourg, Bremen

30. maja:

Cleveland, Cherbourg, Hamburg

Dresden, Cherbourg, Bremen

31. maja:

Ile de France, Havre (izlet)

Statendam, Boulogne Sur Mer, Rotterdam

Augustus, Napoli, Genova

28. junija:

Paris, Havre (IZLET)

29. junija:

Ile de France, Havre (IZLET)

7. julija: